

Čís. 12898.

Sudiště podle § 88, první odstavec, j. n.

Ujednaly-li strany jako obapolné splniště určité místo s tím, že zakoupené zboží bude zasláno dobírkou kupiteli, bydlicímu v jiném místě, byla ujednána dvě místa splnění a nedošlo k dohodě po rozumu § 88, první odstavec j. n.

(Rozh. ze dne 12. října 1933, R I 657/33.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě v Liberci, domáhala se žalující firma na žalovaném, bydlicím v Novém Městě nad Váhem, zaplacení za dodané zboží. Příslušnost dovolaného soudu opírala žalobkyně o objednávací list, v němž byl Liberec ujedнан jako obapolné splniště. Námitku místní nepřislušnosti soudu soud první stolice zamítl, máje za to, že jest příslušným podle § 88, první odstavec, j. n. vzhledem k doložce na objednávacím listu, že splništěm jest Liberec, při čemž pokládal za nerozhodné, že podle objednávacího listu měla býti kupní cena zaplacená dobírkou. Rekursní soud vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle prvního odstavce § 88 j. n. lze podati žaloby o splnění smlouvy u soudu toho místa, kde smlouva podle dohody stran má býti splněna žalovaným. Podle objednávacího listku z 31. března 1932 ujednaly strany jako oboustranné místo splnění Liberec, zároveň však dále, že zboží zakoupené žalovaným bude zasláno dobírkou. Z toho plyne, jak správně k tomu poukazuje rekursní soud, přihlížeje k rozhodnutí čís. 1394 sb. n. s., že byla ujednána pro splnění smluvní povinnosti žalovaného záležející v zaplacení kupní ceny objednaného zboží současně dvě různá místa splnění, Liberec jako sídlo žalující strany a Nové Město nad Váhem jako bydliště žalovaného. Má-li dohoda o místě splnění jeviti zákonné účinky, nesmí zavdati důvod k pochybnostem. Kde je myslitelný různý výklad projevu, jde o projev neurčitý a tudíž právně nezávazný. Byla-li ujednána dvě místa splnění, připouští ujednání takové různý výklad. Je možný výklad, že se obě ujednaná místa navzájem vylučují nebo že mají trvati vedle sebe. Pro tuto neurčitost nedošlo k dohodě po rozumu § 88 odstavec první j. n. (srovnej rozhodnutí čís. 10.692 sb. n. s.). Nepochybil proto rekursní soud, vyhověv námitce místní nepřislušnosti a odmítnuv žalobu.

Čís. 12899.

Je-li požadované zvýšení odbytného nemanželského dítěte závislé na rozhodnutí otázky, zda dítě jest oprávněno domáhati se jeho zvýšení, a rozhodnutí o něm závisí na zjištění sporné okolnosti, zda se ma-

jetkové poměry nemanželského otce zlepšily, jest o zvýšení odbytného jednání v řízení nesporném, ježto prostředky nesporného řízení stačí k tomu, aby byly bezpečně zjištěny majetkové poměry nemanželského otce.

(Rozh. ze dne 12. října 1933, R II 364/33.)

Poručenský soud dal poručníku nemanželského dítěte zmocnění a příkaz, by vedl proti nemanželskému otci spor o zvýšení odbytného. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by o návrhu poručníka na novou úpravu výživného rozhodl v nesporném řízení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Poručník nezletilé Bedřišky L-ové domáhá se vyměření vyššího odbytného z důvodu, že nastal případ nepředvídané změny majetkových poměrů otcových, pro který bylo dítěti vyhrazeno právo, že může býti pozměněn smír ze dne 28. ledna, po případě 25. března 1930. Jde o to, zda poručníka lze odkázati s uvedeným nárokem na pořad práva, čili nic. Rekursní soud míní, že to nelze, poněvadž nejde o případ § 25 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n., podle něhož nesporný soudce může účastníky ke zjištění sporných okolností odkázati na pořad práva jen tehdy, závisí-li od tohoto zjištění rozhodnutí o tom, zdali jest tu právo nebo právní poměr, na nichž závisí jeho rozhodnutí, tedy rozhodnutí o předurčující otázce. Při tom vychází zřejmě z názoru, že ustanovením § 25 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. změněno bylo ustanovení § 16 první dílčí novely o poukázání nároku na výživné pro nemanželské dítě na pořad práva za účelem zjištění sporných okolností. V souzeném případě však netřeba se zabývati otázkou správnosti tohoto názoru, neboť, ať se případ posuzuje podle § 16 první dílčí novely k obecnému občanskému zákonu nebo podle § 25 nesporného zákona, jest odkázání na pořad práva přípustné. Podle § 16 první dílčí novely proto, že to toto zákonné ustanovení k účelu určení výživného výslovně dopouští, podle § 25 nesporného zákona proto, že jde o případ (2.) odstavce tohoto paragrafu. Požadované zvýšení odbytného jest závislé na rozhodnutí otázky, zdali dítě jest oprávněno domáhati se jeho zvýšení. Právo to jest předurčující pro požadovanou novou výměru a závisí rozhodnutí o něm na zjištění sporné okolnosti, zdali majetkové poměry nemanželského otce se nepředvídaným způsobem změnil čili nic. Přes to dovolací rekurs není odůvodněný. Rekurentu nelze přisvědčiti, že by prostředky nesporného řízení nestačily k tomu, aby byly bezpečně zjištěny majetkové poměry nemanželského otce. Předpisy §§ 34, 28 a 29 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. o výsledku svědků a osob přezvědných, jakož i účastníků postaveny byly tyto průvodní prostředky na roveň důkazu svědeckému a výsledku stran v řízení sporném. Soud nesporný má možnost použití i jiných důkazních prostředků (§ 34 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.). Okolnost, že

není omezen na návrhy stran jako v řízení sporném, nýbrž má podle zásady vyšetřovací, ovládající nesporné řízení, postupovati z úřadu, dává mu dokonce možnost zjistiti majetkové poměry otcovy nejen stejně bezpečně, ne-li bezpečněji, ale i rychleji a laciněji než v řízení sporném. Vzdálenost bydliště otcova od bydliště nemanželského dítěte není tomu na překážku. Poručníku není ani v řízení nesporném vzata možnost činiti soudu návrhy na provádění šetření. Není tedy odůvodněno mínění rekurentovo, že bezpečné zjištění majetkových poměrů v řízení nesporném není možné.

Čís. 12900.

Proti usnesení soudu, jímž nebyla zrušena exekuce na movitosti z důvodu, že jsou příslušenstvím nemovitosti, není oprávněn k rekursu ten, kdo vedl exekuci na nemovitost.

Proti exekuci, již byly zabaveny svršky jako vlastnictví dlužníka, nemůže se dlužník s úspěchem domáhati zrušení exekuce z důvodu, že zabavené svršky jsou příslušenstvím nemovitosti, nepatřila-li nemovitost v době podání návrhu na zrušení již dlužníkovi, ana byla v imobilární exekuci proti dlužníkovi již přiklepnuta vydražiteli. Lhostejno, že teprve po podání návrhu na zrušení mobilární exekuce došlo k opětovnému prodeji nemovitosti veřejnou dražbou pro nesplnění dražebních podmínek prvním vydražitelem.

(Rozh. ze dne 13. října 1933, R I 1011/32.)

Částečně k návrhu dlužníka (pol. 1—4), částečně z úřadu (pol. 6—8) zrušil s o u d p r v é s t o l i c e exekuci na svršky (stroje), ježto prý zabavené svršky jsou příslušenstvím domu čp. 127 (továrny). R e k u r s n í s o u d k rekursu vymáhajícího věřitele zamítl návrh dlužníka co do položek 1—4, ohledně předmětů zabavených pod pol. 6—8 zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by v exekučním řízení pokračoval. D ů v o d y: Podle dodatečného vyšetření je zjištěno, že dlužník není vlastníkem domu čp. 127 se stavbami, které podle knihovní poznámky jsou továrnou na hospodářské stroje, neboť ideální jeho polovina těchto nemovitostí byla dne 26. ledna 1932 prodána veřejnou dražbou Občanské záložně v L. Stěžovatelka právem vytýká, že svršky zabavené proti dlužníku nemohou býti příslušenstvím nemovitosti, náležející osobě jiné, než dlužníkovi. Předpokladem příslušenství nemovitosti je, zda svršky jsou určeny k trvalé potřebě nemovitosti. Směrodatný je tudíž úmysl, aby věci zůstaly trvale u nemovitosti. Takový úmysl může míti jen vlastník nemovitosti. Proto také ho nemůže míti pachtýř, nebo nájemce (sr. koment. k § 252 ex. ř., vyd. Kompas). Není-li dlužník vlastníkem nemovitostí, na kterých jsou zabavené svršky, nemůže uplatňovati zrušení exekuce na svršky z důvodu příslušenství. Svršky pod pol. 1—4 byly sice zabaveny v době, kdy dlužník byl ještě vlastníkem polo-